

KOEN KAMPIOEN

Goud op Aruba

Fred Diks

Illustraties: ivan & ilia

KLUITMAN

Voor Dejua, Yehdu, Zhé,
Max, Oliver,
Sylvie, Mase

Met dank aan de medewerkers van Biblioteca Nacional Aruba

Nur 283/GGP021501

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Fred Diks

© Illustraties: ivan & ilia

Omslagontwerp: ivan & ilia

Opmaak binnenwerk: Marieke Brakkee

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
koenkampioen.nl
freddiks.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLIVERANCIER

Koen wil de gouden beker

'Bon dia. Conta bay?'

'Huh?' Koen van Loon houdt in de achtertuin een bal hoog. Hij stopt er meteen mee als Renske hem zo raar begroet. 'Kont wat?'

'Nee joh. Niks met kont,' zegt zijn buurmeisje. 'Ik zei: "*Bon dia, conta bay.*" Dat is Papiaments. Het betekent: goeiedag, hoe gaat het met jou?'

'Eh... goed. Maar waarom praat je zo raar?'

'Mijn vader gaat binnenkort naar Aruba. Daar spreken ze Nederlands, maar ook Spaans, Engels of Papiaments. Hij oefent elke dag woordjes. En ik overheer hem.'

Koen weet dat Renskes vader na zijn profloopbaan voetbalmakelaar is geworden. Hij regelt contracten voor echte profs en reist over de hele wereld.

'Wat gaat hij op Aruba doen?'

'De mensen van de voetbalbond hebben hem gevraagd om daar een groot jeugdtoernooi te organiseren,' legt Renske uit. 'Er komen clubs uit tien verschillende landen. Bergop is het enige

Nederlandse team dat mee mag. Daar schijnen de C-junioren nog beter te zijn dan die van jouw club.'

Koen baalt. 'Juist daarom had je vader Stark moeten vragen. Dan hadden we extra goed kunnen oefenen.'

'Oké. Ik zal hem een berichtje sturen, maar ik denk dat je weinig kans maakt. Hij is al maanden bezig met de organisatie. Hij kan op het laatste moment heus geen extra club laten komen.'

Koen haalt zijn schouders op. 'Je weet maar nooit.'

'Goed. Ik vraag het wel.' Renske pakt haar nieuwe mobiel.

Er verschijnt een glimlach op Koens gezicht.

Zijn moeder loopt naar buiten en vraagt of hij komt eten. 'Blijf jij ook eten, Renske?'

Renske kijkt op haar horloge. 'Eten jullie nu al? Het is pas vier uur.'

'Klopt. Maar als we later eten, heeft Koen daar vanavond misschien last van.'

'Ik speel straks de bekerfinale tegen Bergop op het veld van Go Football,' legt Koen uit. 'Wil je mee? Dan kun je ons aanmoedigen.'

'Vet. Ik bel mijn moeder wel even.' Even later geeft ze Koen een boks. 'Het mag!'

'Mooi.' Koen gaat eerst nog even met Renske naar boven. Op zijn kamer hangen posters en vaantjes van zijn favoriete clubs. Ook heeft hij een vitrinekast met prijzen. Hij wijst naar de bovenste glasplaat. Die is nog leeg. 'Als ik vanavond de bekerfinale win, krijg ik als aanvoerder de gouden beker. Die mag ik dan een paar weken in mijn prijzenkast zetten. Ik ga voor goud.'

Renske zet grote ogen op. 'Man, dat zou stoer zijn. Je bent nog niet eens prof, maar je hebt al zo veel prijzen gewonnen. Toevallig dat je juist vanavond tegen Bergop moet. We hadden het net nog over die club. Laat straks maar zien dat mijn vader het mis heeft.' Het buurmeisje van Koen voetbalt zelf bij FC Top. Ze appt haar ploeggenoten met de vraag of ze allemaal naar het stadion van Go Football komen voor de bekerfinale.

In de keuken vertelt Koens moeder even later wat ze heeft gekookt. 'Ik heb pasta met gehakt en roerbakgroenten. Koen moet straks goed presteren en heeft brandstof nodig. Het is net als bij een auto. Die heeft benzine nodig om goed te kunnen rijden.'

'En een bulldozer ook,' zegt Koen met een grijns. 'Wroemmm. Straks rij ik zo over Bergop heen.'

'Da's een goeie,' lacht Renske. 'Jij bergop en je tegenstander bergaf.'

Na het eten controleert Koen eerst zijn voetbaltas. Daarna rijdt hij met zijn ouders en Renske naar het stadion van Go Football.

Als ze de parkeerplaats van Go Football oprijden, zet Koen grote ogen op. 'Wauw. Wat is dat cool. Kijk eens wie er allemaal al zijn.'

Renske straalt. Via de groepsapp wist ze al dat Koens vorige trainer, Broekie, en zijn vroegere vrienden van FC Top naar de bekerfinale wilden komen.

Tarkan heeft een spandoek gemaakt met de tekst: *Koen wordt kampioen.*

Niels heeft met een spuitbus graffitiletters op een laken gespoten. *Ik weet het zeker, Koen pakt de beker* staat erop.

Stralend omhelst Koen zijn vrienden.

Ze lopen naar de kantine van de profclub. Daar wachten de spelers van Stark op elkaar totdat iedereen er is.

Koen is helemaal opgetogen als hij zijn teamgenoot Wesley Hak ziet. 'Ha, Wes. Dat is lang geleden. Hoe gaat het, gast?' Hij geeft zijn vriend een boks en slaat een arm om zijn schouders.

'Poeh, ik ben de laatste maanden vaker bij de fysio geweest dan op school. Mijn knie zat behoorlijk in de vernieling.' Wesley kon lange tijd niet voetballen wegens zware blessures, maar in de kantine van Go Football heeft hij goed nieuws. 'De laatste weken heb ik geoefend met de hersteltrainer. Ik heb rustig mijn balgevoel en ritme opgebouwd. Nu durf ik weer tegen een bal te knallen zonder dat ik bang ben dat het misgaat. Vanaf vandaag mag ik eindelijk weer meedoen.'

Stark-trainer Ramon van der Sloot komt binnen met zijn leider Olivier van Bergen en zijn assistent Jorni van Zeist. Hij begroet zijn ploeg en woelt even door Wesley's haar. 'Goed je weer te zien, jongen. Vanaf vandaag zijn we als het goed is op de weg terug. Laten we hopen dat je binnen een paar maanden op je oude niveau bent. Dan kan Stark nog veel plezier aan jou beleven.'

'Dat hoop ik ook.' Wesley heeft veel zin om weer te beginnen en kan bijna niet wachten om zich om te kleden.

Dan ziet de trainer van Stark Niels staan.

Koens beste vriend van FC Top deed laatst mee aan de talentendag van Stark. Daar viel hij positief op.

'Hallo, Niels. Leuk je te zien. Je deed het laatst voortreffelijk. Daarom overleg ik met je amateurclub of je voor je officiële overgang naar Stark al regelmatig met ons kan meetrainen. Kun je vast een beetje wennen aan het hoge niveau. De overgang van de amateurs naar de profs is namelijk best groot.'

'Cool,' zegt Niels. 'Hier heb ik jaren van gedroomd.' Hij knipoogt naar Koen. 'Kan ik lekker weer met jou voetballen.'

Koen steekt zijn duim op.

Ramon van der Sloot ziet dat veel van zijn spelers er nogal witjes uitzien. 'Komen jullie hier met knikkende knieën de finale spelen? Wat een onzin. Er is absoluut geen reden om nerveus te zijn. Van dit soort wedstrijden moet je juist genieten.' De trainer balt zijn vuisten. 'Beide teams zijn even sterk. Ik schat dat we net zoveel kans op die gouden beker hebben als Bergop.' Hij kijkt rond en telt zijn spelers. 'Mooi. Iedereen is er. We gaan naar de kleedkamer.'

Als Koen naar de kleedkamer loopt, moeten de spelers eerst door de erehaag die zijn vrienden van FC Top hebben gemaakt.

'Kom op, Koen, pak die beker,' zegt Tarkan. Hij zwaait wild met een steelpan.

'Hé, hoe kom je daar nou weer aan?' vraagt Koen.

'Gestolen,' antwoordt Tarkan met een stalen gezicht. 'Het heet toch niet voor niets een stéélpan?'

'Laat je maar niets wijsmaken,' zegt Aukje. 'Tarkan heeft ook stokjes bij zich. Straks gaat hij daarmee op die pan slaan. Om

jou heel hard aan te moedigen.'

Misschien had ik beter oordopjes mee kunnen nemen, denkt Koen.

Na het omkleden houdt Van der Sloot zijn bespreking.

Op een whiteboard schrijft zijn assistent intussen de opstelling.

'Wesley staat nog niet in de basis,' zegt de trainer. 'Ik wil niets forceren. Anders ben ik bang dat je weer geblesseerd raakt. Misschien zet ik je na de rust wel in. Na vandaag gaan we je conditie opbouwen door speciale trainingen. Het komt vast allemaal goed.'

Wesley knikt blij. 'Hier heb ik zo lang op gewacht.'

Koen moet zich van zijn trainer scherp opstellen.

'Als de bal diep wordt gespeeld, moet je uitkijken dat je niet buitenspel staat. Probeer dan snel op het doel af te gaan. Denk aan die gouden beker die we kunnen winnen.'

'Hoelang mogen we de beker eigenlijk thuis houden?' vraagt doelman Dennis.

'Ik stel voor dat iedere speler de beker een maand lang op zijn kamer zet.' Van der Sloot wijst naar Koen. 'Hij is onze aanvoerder. Hij mag de beker het eerst meenemen.'

Koen straalt. Ik wist het wel, denkt hij. Dan is mijn prijzenkast helemaal vol.

'Maar,' waarschuwt Jorni van Zeist, 'we moeten hem natuurlijk eerst nog winnen.'

Als het aan Koen ligt, komt dat helemaal goed.

Nadat iedereen elkaar een boks heeft gegeven, lopen ze via

de catacomben naar het veld.

Er zijn ongeveer driehonderd toeschouwers op de bekerfinale afgekomen. Als Koens team onder de klanken van opzweepende muziek en steelpangeluiden het hoofdveld van het stadion opkomt, ziet Koen de gouden beker staan. Hij wijst hem aan voor Wesley, die in de dug-out gaat zitten. 'We gaan voor goud.'

'Zeker weten,' lacht Wesley, die zich voor het eerst sinds tijden weer topfit voelt. 'Na rust val ik in en maak ik de winnende goal.'

'Mij best,' zegt Koen. 'Als we die beker maar winnen.'

Jammer genoeg begint Koens team zwak. De voetballers van Stark zijn nog altijd nerveus en passen onzuiver. Daardoor onderschept Bergop telkens de bal.

'Geef elkaar vertrouwen,' roept hun trainer vanuit de dug-out. 'Pass elkaar de bal in de voeten.'

'Laat de bal snel rondgaan, dan gaat het vanzelf lopen,' zegt Van Zeist, die behalve assistent ook looptrainer is.

Helaas komt er niets van die speelwijze terecht. Kort achter elkaar wordt Stark-doelman Dennis twee keer gepasseerd. Bergop combineert namelijk zo snel, dat de verdedigers van Stark het nakijken hebben. De voetballers van Bergop gaan helemaal uit hun dak.

Koen probeert als aanvoerder zijn team op te peppen, maar in de stand komt voor de rust geen verandering. Tegen het einde van de eerste helft baalt hij vreselijk. 'Naar die beker kunnen we nu al wel fluiten.'